

ANNA & JIŘÍ KOUŘILOVI

Jošt

CENA VZPOMÍNEK

JOŠT,

CENA vzpomínek

**KNIHY ANNY A JIŘÍHO KOUŘILOVÝCH
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Jošt

Stíny Brünburgu
Cena vzpomínek

ANNA & JIŘÍ
KOUŘILOVI

JOŠT

CENA vzpomínek

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Anna a Jiří Kouřilovi, 2026

Illustrations & Maps © Adéla Stopka, Jana Šouflová, 2026

Cover Art © Lukáš Tuma, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-311-0 (pdf)

Věnováno babičce

*Naučila jsi mě ty nejdůležitější věci –
hledat krásu v obyčejnosti,
říkat si včas o pomoc,
nebát se stát za svým,
milovat příběhy –*

*a potom taky, že v psaní je něco z magie,
ale největší kouzlo je nezištná láska,*

*a že chleba v chlebníku
nikdy nesmí dojít.*

*Děkuju za všechno. Chybiš mi.
Áňa*

OGRADENSKÉ
rody & rodiny
Rod DANBERGŮ

EUGENIUS
DANBERG

ANASTASIA
BOURDON-DANBERGOVÁ

×

GERT
DANBERG

CÉCILIE
DANBERGOVÁ

OLF
BERG

ZORI
DANBERG

GEBHARD
DANBERG

HEINRICH
DANBERG

BRUNNI
DANBERG

WILHELM
DANBERG

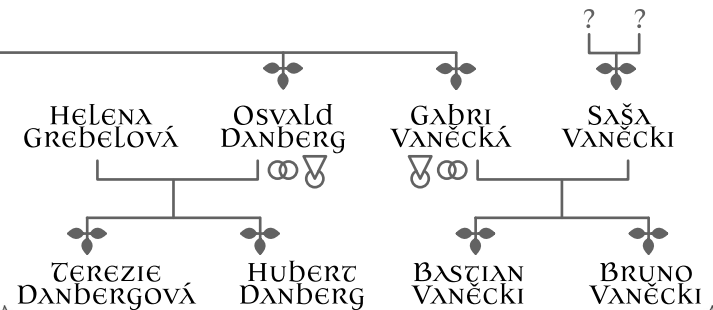
 PIERRE OLIVIER
 LEVETT MOREAU-LEVETTON
 X X
 DAGON
 LEVETT

GRIGORIJ VANĚVSKÍ JASEŇA VANĚVSKÁ MELADA TŮCHELSKÁ KARL TŮCHELSKÝ

ROXANA VANĚVSKÁ ALEXEJ VANĚVSKÍ HANS TŮCHELSKÝ BARINA TŮCHELSKÁ

JOŠT VANĚVSKÍ SAFIJA VANĚVSKÁ MARGRETA VANĚVSKÁ ZINA TŮCHELSKÁ

RODINA VANĚCKÝCH

✕ ZEMŘEL ? NEZNÁMÝ PŮVOD
 ∞ DVOJČATA ♡ VOLANČÍ ODBOJ
 ♣ LASAVIEROVCI ZA VV ♠ LOJALISTÉ ZA VV

ZLOSTINA

- 1 PRÁDELNA
- 2 DRÁTENICTVÍ
- 3 VÝMINKY
- 4 STARÁ KOVÁRNA
- 5 ŘEZNICTVÍ
- 6 PEKÁRNA
- 7 DÍLNA MLÁDEHO ŠEVCE
- 8 ZLATNICTVÍ & HODINÁŘSTVÍ
- 9 KLOBOUČNÍK
- 10 KRÁMEK S PARAPLATY
& PŘÍPLÁŠTI
- 11 KVĚTINÁŘSTVÍ
- 12 STĚJE
- 13 HOSTINEC U VILY
- 14 NOVÁ KOVÁRNA
- 15 LAZEBNÍK
- 16 KREJČOVSTVÍ
- 17 STRÁŽNÁ BUDKA
- 18 BRÁNA
- 19 TRUHLÁŘSKÁ DÍLNA
- 20 DÍLNA STARÉHO ŠEVCE
- 21 ŠEVCOVSKÝ DŮM
- 22 ZELINÁŘSTVÍ
- 23 HOKYNÁŘSTVÍ

PROLOG

Ve vzduchu vonělo léto. Nazlátlé světlo slunce klesajícího k vrcholům Holberských výšin zbarvovalo bílé stěny armádních stanů do teplých odstínů, jako by chtělo připomenout, že i ve válečných časech lze na světě nalézt trochu krásy.

Gabri si užívala poslední hřejivé doteky paprsků. Když už ji slábnoucí kotouč příliš pálił do očí, přivřela víčka. Na jednom z nich ucítila nepřijemné zaštípání – dozvuk ošklivého monoklu.

Poslední tři roky strávené v knížecí armádě ji naučily, jak snadno se lze nedožít východu slunce. Ani teď, kdy se konec války proti Lasavie-roví zdál na dosah ruky, mrtvých spoluvojovníků neubývalo. A nikde nebylo psáno, že zrovna tuto noc nevyhasne předčasně i její život, zvlášť když byli nepříteli tak blízko.

„Docela jim to trvá. Teda na to, že se spolu baví jako kapitán s generálem,“ prohodil světlovlasý mladík čekající v podřepu vedle ní. Pro Willhelma Danberga nicnedělání znamenalo trest. Gabri si uměla vychutnat chvíli klidu – ale i na její vkus už před stanem, jehož vchod nyní hlídala dvoučlenná eskorta vyzbrojená zadovkami, stáli dlouho.

„Holt Alexej Vaněvski není úplně obyčejný kapitán,“ prohrábla si rzravou hřívu a věnovala staršímu bratrovi chápavý úsměv. On jí ho oplatil a odhalil při tom vyražený přední zub. Z té rvačky v Liebensteinu vyvázl výrazně hůř.

Vstupní plenta stanu se náhle nadvzdela a ven vyšel drobný postarší muž. Ačkoliv jeho celková tělesná konstituce nepůsobila hrozivě, díky ostrým rysům a trvale zamračeným ústům se kolem generála Sirojida vznášela aura naprosté autority.

Willhelm a Gabri sice okamžitě vystřelili do pozoru, ale ani tak neunikli jeho tvrdému pohledu. Mágyně zalitovala, že svůj kabátec

nemá řádně zapnutý. Generál naštěstí spěchal za dalšími povinnostmi a odešel, aniž by se nad nedostatečnou úpravou uniformy dvojice mágů pozastavoval.

Willhelm bez váhání vyrazil ke kapitánskému stanu. Na rozdíl od Sirojida se musel při vstupu značně nahrbit. To Gabri, která ho rychlým krokem následovala, prošla vzpřímená.

V šeru rozeznala obrysy dvou postav sklánějících se k nízkému stolku pod světlíkem. Jedna z nich se v mžiku narovнала a rozpráhla ruce.

„Gabri! Willi!! Pojdte ke mně!“

„Osvalde!“ vyhrkli oba téměř současně a vrhli se k bratrovi. Nejmladší potomek rodu Danbergů byl sice o něco menšího vzrůstu než Willhelm, zato měl podstatně širší ramena. Gabri se při společném objímání cítila jako mezi dvěma medvědy.

Na okamžik si dovolila zavřít oči a jen vnímat tlukot Osvaldova srdce. Její o pár minut mladší dvojče ji k sobě přitisklo o něco víc. *Buchbuch. Buchbuch.* Gabrinu mysl naplnil pocit klidu a bezpečí. Neviděli se několik měsíců. Nikdy v životě od sebe nebyli tak dlouho. Od chvíle, kdy je rozdělil jediný válečný rozkaz, se cítila jako bez duše. Teď je všechno zase v pořádku – alespoň na chvíli. Do další bitvy.

„Chybělas mi, sestřičko,“ zafuněl jí Osvald do vlasů, než se pustili. „Kdo vás u zászvěti takhle vystrojil?“ dodal s úsměvem, když zaznamenal stopy rvaček.

„Mohl bych se tě, bráško, zeptat na to samé,“ odpověděl vyhýbavě Willhelm a poklepal zrzkovi na ramenní výložku. „Koho napadlo udělat z tohoto pařezu lajtnanta?“

„Mě,“ prohlásil hlasem bez špetky humoru druhý muž, stojící zatím opodál.

Gabri k němu obrátila pohled a zděšeně vyvalila oči. Poznala ho jen podle kapitánské hodnosti na uniformě. Propadlé líce, neudržované strniště a vystouplé klouby na rukách. Na tuhle vzdálenost neviděla, jestli se za skly brýlí skrývají fialové duhovky. Byla si jistá, že tam jsou, ale něco jí říkalo, že nepatří stejnému Alexeji Vaněvskému, jakého si pamatovala z dob před válkou.

„Dostali jste před bitvou propustku na rodinnou návštěvu?“ zeptal se Alexej. Mluvil stále s určitou přísností, jako by se snažil udržet odstup.

„Převeleli nás,“ konstatovala Gabri a s vlídným úsměvem vytáhla z kabátce složený zapečetěný papír. Černovlasý mág svraštil čelo a převzal dokument.

Osvalda jejich převelení nadchlo. Radostně oba poplácával po rameni. „To je skvělé! Při zítřejším útoku na Brünburg budeme potřebovat každého vojáka.“

„Pokud tedy dokáže udržet kázeň. U nás v Kuchmově eskadře řešíme problémy civilizovaně, ne rvačkou,“ zabručel Alexej, aniž by zvedl zrak od lejštra.

„V čistě čarodějných jednotkách tak možná fungujete, ale ve smíšených praporech to někdy jinak nejde,“ ohradila se Gabri, již se kapitánova poznámka dotkla.

„Obzvlášť, když se parta neobdarovaných utrhne a začne rabovat domy mágů,“ doplnil ji rázně Willhelm.

„To je určité šlechetné, ale jestli chcete chránit místní obdarovanou komunitu před újmou, nejvíc pomůžete u svého praporu. Brünburg fungoval jako centrum Lasavierových sil už od začátku války, takže až zítra vstoupí knížecí armáda do města, bude rabování hrozit na každém rohu. Ale zde je psáno, že převelení proběhlo na vaši žádost. Proč?“ poklepal Alexej důrazně na umístěnku. Přitom probodával sourozence pohledem.

„Alexeji, znáš nás všechny tři dost dlouho na to, abys věděl, že dělat pořádkový sbor je pod naše schopnosti,“ vložil se do hovoru podrážděně Osvald. „Gabri s Willim jsou přinejmenším stejně dobří letci jako já.“

Gabri si založila ruce na prsou. Jednak proto, že v plachtění s lektanem se s ní Osvald nemohl měřit ani ve snu, ale především kvůli slovům Alexeje. Tušila, že opětovné setkání může být komplikované. Takto nepřátelský přístup však nečekala. Musel si uvědomovat, jak moc ji uráží, když ji místo do boje posílá hlídkovat.

„Vím, že všichni tři se pro čest rodu Danbergů klidně vrhnete vstříc jisté smrti. A ta nás možná čeká, protože dle rozkazu zahajuje naše

eskadra zítřejší útok. Všechna moc, co lasavierovcům zbývá, se nejdřív obrátí proti nám.“

„Jestli proti nám budou stát všichni, kdo zbývají, je dost možné, že mezi nimi budou i vrazi Bruniho, Gebharda a Heinricha. Když proti nim vzlétneme po Osvaldově boku, máme větší šanci, že pomstu vykoná ruka Danberga,“ zkonstatoval hrdě Willhelm. Dvojčata jej podpořila přikývnutím.

Alexej si rezignovaně promnul kořen nosu. „Já se hlavně bojím větších šancí na to, že vaše matka pochová další děti. Ale Osvald má pravdu, potřebujeme každého schopného mága. Zkontrolujte si letkany a proděte s bratrem zítřejší plán. Vstáváme před svítáním,“ zakončil a vyšel ze stanu. Gabri váhala jen chvíličku. Po ujištění, že Willhelm zvládne přípravu noclehu bez ní, zamířila za černovlasým mágem.

Byla přesvědčená, že v tom musí být ještě něco víc. Ne, chlapec, kterého znala, by se tvářil v tvář osudovému střetu takhle neštilil pomoci druhých ani by nepohrdal jejich odvahou.

Mezi stany ho ztratila z dohledu, ale vytyšila, kam má namířeno. Propletla se táborem a zamířila k malému kopečku, na němž se tyčilo několik provizorně stlučených strážních budek. U jedné z nich pak zahlédla Alexejovu vyhublou postavu, jak se dívá směrem do údolí. Město už pohltil stín; poslední paprsky slunce se stahovaly i z věží monumentálního hradu tyčícího se na kopci nad ním. Brünburg se halil do tmy.

Gabri se vybavila několik let stará vzpomínka. Na zádech nesla batoh skoro větší než ona. Byla promáčená, hladová, ale hrdá jako nikdy v životě – protože právě zvládla čavargy, stejně jako Osvald a všichni její bratři před nimi. A pak spatřila podobný obrázek jako dnes. Obrys cíle její cesty zalitý zapadajícím sluncem. Tehdy si uvědomila, že je hodna svého jména. Že může v životě mířit vysoko.

Když přišla k Alexejovi blíž, zaznamenala na jeho tváři zadumaný výraz. Nedivila by se, kdyby mu před očima běžely podobné obrazy. V průběhu dne viděla, jak tuto vyhlídku navštívily desítky obdarovaných vojáků. Jako by se každý z nich snažil tu vzpomínku z jednodušších

časů oživit a uchovat, aby neshořela v ohni zítřejší bitvy a neutopila se v krvi padlých.

„Za jak dlouho si myslíš, že se bude na Brünburgu zase učit?“ zkusila prolomit nepříjemné ticho, když na její přítomnost Alexej ani po chvíli nereagoval.

Z jeho tváře na chvíli zmizel nepřístupný výraz a Gabri měla pocit, že mu i trochu zacukaly koutky. „Odpoledne jsme se o tom bavili s Osvaldem. Shodli jsme se, že pokud je naživu starý Stregobor, tak hned po bitvě. Připojí se k nějaké nešťastné jednotce a zpříjemní jim den přednáškou o významu všech poškozených zdí a trámů.“

Gabri se uchechtla a představila si, jak brünburský profesor dějeprawy právě teď horlivě vysvětluje Lasavierovým přívržencům, na co všechno musejí seslat ochranné kouzlo, aby se co nejvíc zachovala historická hodnota hradu.

„Chápu, že chcete s Willhelmem pomstít bratry, ale musím se zeptat. Nejsi tady i kvůli mně?“ otočil se k ní znenadání Alexej. Jeho výraz opět trochu ztvrdl, ale nepůsobil tak nepřátelsky jako v kapitánském stanu.

Zaváhala – moc dlouho na to, aby mohla jeho obavu popřít. Ne že by měla v úmyslu přímo lhát, ale sama nezvládla na tu otázku jistě odpovědět.

„Jsem tady kvůli tobě stejně jako kvůli mým padlým bratrům,“ pronesla a doufala, že černovlasý čaroděj nebude chtít zabíhat do detailů. „Asi jsem s tebou chtěla mluvit před tím, než to skončí.“

„Nemyslím si, že by mezi námi bylo něco nedorozumění,“ odvětil Alexej chladně. Ta slova píchla Gabri u srdce. Z jejího pohledu zůstalo otevřených záležitostí až dost. Snad by k uzavření většiny z nich stačilo konstatování, že mezi sebou měli něco krásného, co se už nevrátí, ale ani to od něj nikdy nedostala.

Potlačila vlnu vzpomínek na dávno ztracenou blízkost.

„Ani s Brunim, Heinrichem a Gebhardem jsem neměla nevyřešené věci a stejně bych si strašně moc přála s nimi ještě jednou promluvit. A ano, vím, že jsi Eklatroj, že podle věštby Lasaviera porazíš. Ale stejně se o tebe bojím,“ řekla a zachvěl se jí hlas.

„To je důvod, proč nejsem nadšený z vašeho převelení. Mám pocit, že se o můj život obává víc lidí, než je mi milé. A děším se představy, kolik z nich by se pro mě obětovalo. Včetně tebe.“

„Jsi nejmocnější mág v Pětizemí, Alexeji, tvým úkolem je naplnit věštbu. My ostatní se musíme postarat, aby ti nestálo nic v cestě.“ Gabri chápala Alexejovy výčitky, několik lidí už zemřelo při snaze jej ochránit. Ale stalo se tak pro větší dobro.

Alexej na její slova zprvu nic neřekl. Hodnou chvíli koukal do prázdna a hladil svůj rubínový usměrňovač. Opakovaně se zdálo, že se chystá něco říct, než větu polkl. Nakonec ze sebe vytlačil otázku: „Co když *nejsem* nejmocnější mág v Pětizemí?“

„Hloupost,“ prohodila s úsměvem Gabri. Zažila s Alexejem dost na to, aby viděla, kolik magické moci v něm dřímá. Jeho neobvyklé schopnosti zvrátily i ty nejbeznadějnější situace.

„Jasně, jsem silný čaroděj, ale co když se ta věštba netýká mě? Co když *nejsem* Eklatroj?“ vyslovil Alexej se vši vážností.

Gabri teprve teď došlo, že si nedělá legraci. On si opravdu myslí, že není vyvolený mág. Nasucho polkla a sraštila čelo. Jak dlouho se asi tou myšlenkou trápí? Jak dlouho ho sžírají výčitky kvůli každému, kdo za něj položil život? Kolik strachu a obav v něm před zítřejší bitvou vře? Ona, ale i celá armáda ovšem potřebovali, aby se dal rychle dohromady.

„Jsi, kdo jsi, Alexeji. I kdybys nebyl Eklatroj, dokázals věci, nad kterými by i nejmocnější mágové historie stáli s otevřenou pusou. Věštba nevěštba, když se zítra postavíš do čela útoku, zvítězíme.“

„O našem vítězství už nepochybuju. Teď jde o to, jestli zachráníme zajatce na Brünburgu a porazíme Lasaviera, aniž by způsobil masakr jako v Esdenu. Proto má naše eskadra vylétnout v čele, abychom upoutali pozornost...“

„A ty bys nejradši letěl sám a vzal to největší nebezpečí na sebe,“ vytušila Gabri. Alexejův smutný úsměv potvrdil, že má pravdu.

„Když už se mi snažíš namluvit, že nejsi vyvolený, přestaň tak uvažovat,“ řekla vlídně a chytila ho za ramena. „Tvoje eskadra s tebou půjde

i do zászvětí. Ne proto, že jsi Eklatroj. Ale proto, že neznají čestnějšího a vlídnějšího vůdce než Alexeje Vaněvského.“

Černovlasý mág se podíval k zemi a trochu se začervenál, což jeho tváři dodalo o něco zdravější barvu.

„Příliš mnoho věcí se v mém životě stalo jen proto, že mě někdo považoval za Eklatroje,“ zahučel tlumeným hlasem. „I ty sama jsi to říkávala. *Naše osudy se k sobě hodí*. Kdybych byl jen Alexej...“

„Pro mě by se tím nic nezměnilo,“ vyhrkla dřív, než se stačila zarazit.

Podíval se jí přímo do očí. Gabri se zrychlil tep a v hlavě se na okamžik znovu probudily vzpomínky, o nichž doufala, že je úspěšně pohřbila. Jen okamžik – než si všimla nedůvěry, s níž na ni fialkové duhovky hleděly.

„Myslíš, Gabri?“

Nechal jejich společnou minulost tak daleko za sebou, že netušil, jak moc ji ta poznámka zabolí. Zachovat tvář. Udržet důstojnost. Jsi Danbergová, sakra.

„Jistě,“ zasyčela tónem prostým všech emocí. Slzy, které jí vhrkly do očí, však zarazit nedokázala. Spěšně je otřela hřbetem ruky.

„Promiň, nechtěl jsem...“, pustil se do omluvy Alexej, ale Gabri ho nenechala domluvit.

„Půjdu zjistit, kde Willhelm postavil přístřešek. Uvidíme se ráno,“ ukončila konverzaci odměřeně a zamířila zpět do tábora.

Samozřejmě že by se tím nic nezměnilo, opakovala si cestou, ale s každým krokem ztrácela ve svých úvahách jistotu. Kolikrát si vyčítala, že se narodila před Osvaldem a tím mu upřela šanci na vyplnění věštby, k níž Danbergý nasměroval už její dědeček. A jakou hrdost cítila ve chvíli, kdy skutečného Eklatroje přivedla poprvé domů. Když se s černovlasým chlapcem držela za ruce nebo se mu dívala do očí, cítila, že její život není omyl. Jak velkou roli v tom hrála všechna ta proroctví?

Slunce kleslo za obzor a brünburský hrad se ponořil do tmy. Malá Bouře Danbergová cítila zvláštní prázdnotu. Pro teď ji ale ten pocit trápil jen pár hodin, než se ztratil ve zvucích výbuchů, řinčení kovu a křiku poslední bitvy velké války.

KAPITOLA PRVNÍ

BLÁTVÉ VÍTĚZSTVÍ

.....

„Baldachýnem tvým jest mlha mléčná,
a polštářem mech, měkký snad,
by v pohodlí tělo duše věčná,
mohla hrobaříkům zanechat.
Kdo z vás pohlédl do chladné tváře přítelovy,
pod níž jste vlastním nožem uvázali
znamení zášti, šátek karmínový,
a plakali hořce nad životem, jež vzali...?“

.....

ZÁVĚR LYRICKÉ BÁSNĚ Z PERA
SLAVNÉHO OGRADENSKÉHO BÁSNÍKA
GRIGORIJE GONČÁRA

VÝPAD. DŘEVĚNÝ KACHEHANDOVÝ NŮŽ nepříjemně blízko obličeje. Úskok. Zavravorání. A nakonec žuchnutí, které provázelo Jošův nevyhnutelný pád do písku.

„Bojuješ jak ponocnej,“ poznamenal Bruno.

„Taky se tak cítím,“ ušklíbl se Još ze země. Dopadl tvrdě a při pokusu o pohyb ho nepříjemně píchlo v zádech. Sykl bolestí.

„Poslední lekce kachehandu v tomhle roce a ty ji proležíš,“ zazubil se jeho protivník, odložil dřevěnou čepel a natáhl ke kamarádovi ruku. Još se pevně chytil.

„Tak co, odvěta?“ zeptal se Bruno, když mu pomohl na nohy.

„Dneska jsi nějak krvelačný.“

Bruno pokrčil rameny. „Končí školní rok, musím si užít výher do zásoby. To víš, Bastiana neporazím tak snadno jako tebe.“

Još se donutil k úsměvu. Zlobilo ho, že zase prohrál. Bruno se za poslední půlrok neskutečně zlepšil – patřil k nejlepším v ročníku. Još za ním navzdory vši snaze zaostával. Dokonce ho už napadlo, že se na kachehand vykašle a bude se věnovat jinému sportu, ale vlastní ješitnost mu to nechtěla dovolit.

Kachehand přece jen představoval jaksi prestižní záležitost. Starý bojový styl, kterým ogradenší mágové nahrazovali často velmi ničivé čarodějné souboje. Přestože se při něm používaly nože (jejichž délku pravidla omezovala na dvanáct palců, protože nošení delších čepelí mágům zakazoval zákon), dle původní myšlenky měla být nejdůležitější zbraní hlava. Gró kachehandu spočívalo v získání výhody pomocí nenápadných kouzel, na jejichž sesílání se Još moc těšil. Proto ale musel přestat ročník, kdy jeho výkon závisel jen na hbitosti a síle.

„Už ho nechej, Bruno,“ ozvalo se a oba kluci se svorně otočili čelem vzad. O zábradlí oválného pískem vysypaného cvičiště se tam opírala Rézi. Byla celá v jezdeckém a nakrucovala si na prst pramen světlých vlasů. Jošovi neuniklo, jak pozorně si ho prohlíží. „Koukej na ty pytle pod očima. Určitě zase nespál.“

„Jo, vidím. Nejspíš celou noc tajně trénoval na náš dnešní střet.“

„O tom silně pochybuju,“ založila si Rézi ruce na prsou. Još se odvrátil. Sám si moc dobře uvědomoval, jak ztrhaně vypadá, ale nestál o ničí lítost. Zvlášť ne o Rézinu.

„Pánové, soustřeďte se! Hodina ještě neskončila!“ štěkl profesor Kosiba jejich směrem. „Na láskování s děvčaty budete mít celé léto. Pojdte sem.“

Bruno i Još poslechli a přidali se ke skupině studentů shromážděných kolem krátkovlasého profesora, který se dnes při chůzi opíral o hůl. Nepoužíval ji vždycky, magicky upravená protéza mu obvykle umožňovala chodit prakticky bez kulhání. Dnes ho však zřejmě pahýl pravé nohy, o niž přišel ve velké válce, bolel.

„Poslyšte, je mi jasné, že během prázdnin zcela ztratíte disciplínu,“ řekl Kosiba a několik žáků se zasmálo. „Ale než se tak stane, dáte si ještě pořádně do těla. Připravil jsem pro vás malé cvičení.“

Još se pro sebe zamračil. Malé cvičení v podání profesora Kosiby obvykle znamenalo námahu na samé hranici možností. Něco, při čem se zatraceně zapotí.

Kosiba přešel ke staré studni na okraji cvičiště. Svému účelu nesloužila už dávno, protože byla téměř po okraj zanesená jílovitým bahnem. To s Brunem a Serjožkou zjistili, když z ní před pár týdny z nudy o přestávce sundali dřevěný poklop, jímž byla zakrytá – právě ten poklop, který zrovna zvedal profesor Kosiba.

Skupina dětí se zvědavě přesunula blíž. Još natáhl krk, aby lépe viděl.

„Všichni krok dozadu,“ přikázal profesor. Jantar na jeho usměrňovači zazářil a v hloučku to vzrušeně zašumělo. Kosiba na hodinách nekouzlil často, ale téměř všichni slyšeli od starších spolužáků zvěsti o tom, co umí.

Ze studny se ozvalo podivné bublání. Pak se přes kamenný okraj začalo přelévat mazlavé žluté bláto. Žáci uskočili vzad, aby se neumazali, ale bahno neputovalo po zemi daleko – naopak, začalo stoupat do výšky, tvarovat se, až nabralo podobu čtyř postav vzdáleně připomínajících lidi. Měly nepravidelně tvarované hlavy, široká ramena, dlouhé paže a silné, těžkopádně působící nohy. A z hrudi každého z nich trčel květ blatouchu.

„Golemové,“ vydechla Alexandrina Ule.

„Bahňáci,“ opravil ji nadšeným tónem Bruno. „Brünburští bahňáci. Ti jsou proslulí.“

Još, který o brünburských bahňácích ani jejich proslulosti dosud neslyšel, naprázdno polkl. Nejbližší z hliněných soch natáhla ruku, aby od svého stvořitele převzala dřevěnou čepel, a následně se postavila do základní kachehandové pozice.

Profesor Kosiba rozdal zbraně zbylým bahňákům. Pak se otočil zpět ke svému žactvu. „Jak jste nejspíš pochopili, posledním úkolem závěrečné hodiny letošního roku bude utkat se s poněkud neobvyklým

soupeřem. Použijte vše, co jste se naučili. Vítězem se stane ten, komu se podaří useknout blatouch.“

„Jak máme ten květ useknout, když jste nám dal jenom dřevěné nože?“ ozval se Serjožka. Přestože za rok na Brünburgu ztratil většinu svého přízvuku, nějaké šučevské slovíčko mu občas přece jen uteklo.

Profesor se usmál a položil před své žáky bednu, kterou následně dramatickým pohybem otevřel. Uvnitř se zaleskl kov.

„Tentokrát budete poprvé bojovat skutečnými čepelemi. Alespoň budete mít proti soupeři drobnou výhodu. Věřte mi, budete ji potřebovat.“

Još tomu věřil. Dnes by nejspíš na svojí straně potřeboval celé osazenstvo předsvětí, aby vyhrál nad Brunem. Postavit se profesorovým bahňákům se v jeho stavu rovnalo téměř sebevraždě.

Rézi měla pravdu s těmi kruhy pod očima, vážně toho moc na dnešek nenaspal. Od Světlodaru už uplynulo několik měsíců, ale Još měl občas pocit, jako by se to všechno stalo včera. Míval noční můry. Většinou si nebyl jistý, co z jejich obsahu zahlédl v Marcelově mysli a co už si přibarvuje jeho vlastní hlava – a to představovalo jeho jedinou útěchu. Aspoň malou naději, že ty věci, které vidá, nikdy nebyly skutečné.

„Máme tu nějaké dobrovolníky, kteří by chtěli začít?“ probral profesor Kosiba Joše ze zamyšlení. Brunova ruka vystřelila vzhůru. „Dobře, pane Vaněcki. Někdo další?“

„Já, pane profesore.“ To se přihlásil plavovlasý Nikola Peyerl, zemětepec a na počet vítězství vůbec nejlepší kachehandista z ročníku. Bruno se na něj zakřenil, když přišel blíž. Nikola mu to oplatil. Znali se dobře; ostatně spolu chodívali trénovat i mimo výuku.

Proti posledním dvěma bahňákům se postavili Serjožka a Alexandrina. Čtvrtvampýr působil vedle vysoké živosejky ještě drobněji než obvykle.

„Výborně,“ řekl profesor Kosiba. „Takže – pravidla vám jistě nemusím připomínat.“

Čtveřice žáků si převzala zbraně a obřadně se uklonila svým hliněným protivníkům. Ti gesto poněkud toporně zopakovali. „KOMANZ!“ křikl Kosiba.

Bruno se vrhl bez zaváhání kupředu. Još rozpoznal typické pořadí rychlých výpadů, jimiž jeho kamarád obvykle souboj začínal. Bahňák zaujal obranné postavení a celkem bez potíží se Brunovu útoku vyhnul. Još si s úšklebkem pomyslel, že on sám by už nejspíš zavrával a spadl.

Bahňák zaútočil a Bruno jen taktak uskočil. Soudě dle toho, jak se tvářil, ho rychlost hliněné příšery překvapila. Lehce sraštil čelo a couvl do obranného postavení vrby.

„To byl jasný zásah, pane Niculescu! Stáhněte se,“ přikázal Kosiba. Još stočil pohled k Serjožkovi, který se s nešťastným výrazem sbíral ze země. Přes košili se mu táhla dlouhá blátivá šmouha.

Bruno se zatím držel, bylo na něm ale vidět, že je pro něj souboj mnohem složitější, než když před chvílí stál proti Jošovi. Ani Rézino halasné povzbuzování mu příliš nepomohlo. Mnohem častěji se bránil, vykrýval výpady a uskakoval. Přesto to byl na pohled krásný boj. Bruno i bahňák se pohybovali neuvěřitelně ladně, skoro jako by tančili.

Zato Alexandrina a její bahňák oproti nim působili vyloženě neohrabaným dojmem. Jejich střet byl přehlídkou nepromyšlených hmatů levačkou, jimiž se vzájemně snažili znehybnit ruku s nožem. Marně.

„Pozor, slečno Ule!“

Pozdě. Profesor Kosiba své varování vyřkl právě v okamžiku, kdy se Alexandrina při úhybném manévru téměř nechala vytlačit za vyznačenou čáru označující prostor pro souboje, zavrávala a málem upadla. Bahňák její chvilkovou nepozornost využil k útoku.

A další z čtveřice byla vyřazena. Zbýval už jen Nikola a Bruno. Oba vypadali, že jsou rozhodnutí vyhrát za každou cenu, svaly napjaté a v obličeji výrazy naprostého soustředění. Nikola bojoval agresivně, jeden výpad za druhým, jako by nechtěl dát soupeři možnost vydechnout.

Bruno naopak promýšlel každý pohyb, snažil se efektivně kombinovat figury a chvaty. Vrazil vpřed, levačkou odrazil protiútok a rychlým seknutím zasáhl blatouch na hrudi hliněného stvoření. Jeho stonek však nepřel, trefil pouze list. Z řad pozorovatelů to zklamaně zabučelo. Bruno polohlasně zanačoval a stáhl se.

I Nikola se dostal blatouchu na dosah. Příležitost však promarnil. Jeho výpad postrádal Brunovu preciznost. Minul – a kratičká ztráta rovnováhy ho stála vítězství. Bahňák ho zasáhl dřevěnou čepelí a zaneřádl mu jílovitým blátem záda košile.

„Pan Peyerl končí!“

„Bruno, do toho, věříme ti!“ křikla Rézi.

Bruno se nadšeně zazubil. Opojen zjištěním, že je posledním zbývajícím bojovníkem, ještě zvýšil své úsilí. Po chvíli už ale bylo zřejmé, že ho přemáhá únava. Ruce zůstávaly přesné a rychlé, ale nohy už zpomalovaly.

Joše překvapilo, že zpomaluje i bahňák. Vlastně se pohyboval hodně podobně jako Bruno samotný. Když zaútočil z pozice lišky, držel čepel úplně stejně divně jako on. V tomhle Kosiba Bruna opravoval snad stokrát. Još ho úplně slyšel, to jeho: *„Soupeř by vám vyrazil zbraň jediným úderem, pane Vaněcki! Tak nadaný kachehandista, jako jste vy, si na to přece musí dát pozor!“* Ale Brunovi se zjevně vzpomínka nevybavila. Další sek vedl směrem k bahňákovu břichu. Stvoření při úhybu trochu zakolísalo, rovnováhu si však udrželo. A dalším úderem srazilo překvapeného Bruna k zemi.

„KONEC!“ křikl Kosiba. Čtveřice bahňáků se stáhla. Bruno se neohrabaně sbíral z písku cvičiště, kroutil hlavou a něco si pro sebe mumlal. Prohru nesl těžce. „Příliš jste se soustředili na vítězství a málo na soupeře,“ poznamenal profesor. „Takže, kdo bude pokračovat? Nezdržujeme se, další čtveřice, prosím!“

Još se ani tentokrát nepřihlásil. Ne však proto, že by se bál prohry nebo ztrapnění – něco ho napadlo a chtěl si to ověřit.

Proti bahňákům se postavila tři děvčata, živosejky Viktorie s Lucinou a živovládkyně Madla. Čtveřici doplnil zemětepec Šebestián. Još je pečlivě pozoroval už od prvních kroků. Brzy si všiml, že bahňák, kterého se snažila porazit Viktorie, přenáší v útočných pozicích příliš rychle váhu na přední nohu. Madlin soupeř zase držel zbraň příliš nízko. Još si vybavil, že při předchozí hodině zrovna za tohle Madlu Kosiba vyplínil a Viktorie zase často mívala potíže při balančních cvičeních.

Madla a Viktorie skončily během chvíličky s blátivými šmouhami na halenkách. Lucina a Šebestián se drželi déle, ale nakonec i oni byli bahňáky poraženi. Profesor Kosiba všem poděkoval za účast a vyzval další čtveřici.

„Já půjdu, pane profesore,“ zdvihl ruku Još.

„Výborně, pane Vaněvski, už jsem myslel, že se neodhodláte,“ usmál se profesor a podal Jošovi zbraň. Poděkoval, ale její rukojeť stiskl trochu nejistě. Byla chladná a o něco těžší než dřevěné makety.

Ani si nevšiml, kdo z dalších spolužáků se přihlásil do posledního souboje. Jakmile dostal svou čepel, soustředil se jen na bahňáka. Takhle z blízka působil větší a znepokojivější. Ve tváři bez očí jako by se pořád přelávalo mazlavé bláto a širokými rameny netvora prorůstala hustá spleť kořenů, které patřily blatouchu trčícímu z jeho hrudi. Joše napadlo, že kořeny nejspíš drží celého bahňáka pohromadě a dodávají mu životní sílu.

Uklonil se. Bahňák udělal totéž. „KOMANZI!“ křikl Kosiba a Još vyrazil.

Prvních pár výpadů bylo značně obezřetných, on i bahňák si udržovali odstup. Pak Još doopravdy zaútočil – mnohem ostřeji a rychleji než při svém prvním dnešním souboji s Brunem. Jeho cílem bylo donutit bahňáka, aby musel využít vykrytí jako u postavení vrby.

Jen jestli to správně pochopil...

Do dalšího útoku dal všechnu sílu, kterou ze svého unaveného těla dokázal vyždímat. Bahňák uskočil. Žádná vrba, jen zimolez. *Zatraceně!* Još se stáhl do původního postavení a rozmyšlel další krok.

Bahňák také couvl. Hrbil se. Když předtím bojoval s Brunem, měl úplně jiné držení těla, a když stál proti Lucině, našlapoval zvláště na špičky. Teď už si byl Još téměř jistý, že ví, o co tady běží. Jen ho donutit použít vrbu. To přece nemůže být tak těžké.

Jenže bahňák se vrbě vyloženě vyhýbal. Jako by věděl, co má Još v úmyslu.

„Pane Maryško, konec, to byl zásah!“ slyšel Kosibu. *Soustřed se. Soustřed se jen na tu zatracenou hroudu bahna.*

Hrouda bahná se soustředila na něj. Dalšímu útoku taktak unikl.
„Slečno Sagnierová, zásah, stáhněte se!“

Jen koutkem oka zaznamenal, jak jeho spolužačka s nesouhlasným kroucením hlavy vyklízí pole. Už bojovali jen dva – on a ještě jakýsi kluk, ze kterého viděl jen rozmazanou šmouhu zad.

Bahňák znovu zaútočil. Još ustoupil do pozice zimolezu.

„JAUVAJS! Zmetku!“ slyšel odkudsi zprava.

„Ale no tak, co ten slovník, pane Kneife,“ ozval se Kosibův káravý hlas. „Posadte se, bojoval jste dobře.“

„Ta věc mi málem přelomila ruku!“ zlobil se poražený chlapec.

„Ukažte... Zahýbejte prsty... Pošlu vás za profesorkou Špiglovou, ale osobně si myslím, že to nic nebude...“

Još se cíleně snažil vytěsnit okolní zvuky, ale tlukot vlastního divoce bušícího srdce mu zněl v uších pořád. Je sám. Už jen on a bahňák.

„Do toho, Joši!“ povzbuzoval ho Bruno.

„Pusť se do něj!“ dodávala Rézi.

Odolal pokušení jim odpovědět něco ve smyslu, že jestli mu chtějí pomoci, měli by mlčet. Bahňák s dalším útokem váhal, kroužil kolem něj, jako by přemítal, z jakého úhlu bude nejlepší vést další ránu.

Nejspíš to zkusí zleva, hezky dlouhý diagonální sek směrem k Jošově pupíku.

Dvě čepele, dřevěná a kovová, se střetly. „To je ono!“ křikl Bruno.

Útok! Još poskočil dopředu. Bahňák konečně couvl a pokusil se o postavení vrby, ve kterém se mu přesně dle Jošova očekávání zamotaly nohy. Spadne. Samozřejmě že spadne. Teď, nebo nikdy!

Kovová čepel se mihla vzduchem a přetála zelený stonek blatouchu. Kouzlo, které drželo bahňáka pohromadě, prasklo jako mýdlová bublina. Bahňák se rozprskl v louži mazlavého bláta a ohodil Joše od hlavy až k patě.

„Výborně. VÝBORNĚ!“ křikl Kosiba. „Pan Vaněvski vítězí!“

Još si utřel obličej a zamžoural. Nastal jeden z těch vzácných okamžiků, kdy mu bylo líto, že ve škole ze zásady nenosí brýle. Aspoň by neměl ten blivajz v očích. Pěkně to pálilo.

„Počkejte, hned se o to postarám,“ slyšel odněkud zprava profesora. Jeho lehce rozmazaný zrak zaznamenal záblesk usměrňovače. Vzápětí se Jošovo zorné pole vyjasnilo a on uviděl Kosibův rozzářený pohled a nevěřící výrazy spolužáků.

„Još vyhrál? Još?“ ozvala se Alexandrina tónem, v němž se mísilo překvapení a zklamání.

„Nejspíš chytil druhý dech,“ pokrčil rameny Bruno a už se k Jošovi hrnul. „Gratuluju, kamaráde!“

„Pan Vaněvski na rozdíl od vás ostatních pochopil, že u kachehandového souboje musí být hlava rychlejší než ruka,“ řekl profesor Kosiba a zvedl ze země useknutý květ blatouchu. „Proto v kachehandu nevyhrávají nejsilnější ani nejzručnější, ale ti, kdo dokážou číst protivníka.“ Pak vytáhl z kapsy malý kovový medailonek se sklíčkem, které opatrně vyloupł a schoval pod něj kvítek. Vzápětí obojí spojil pomocí magie. „To je pro vás,“ podal medailon Jošovi. „Vzpomínka na vaši výhru. Pro mnohé možná nečekanou, ale zaslouženou.“

„Děkuji,“ řekl Još a stiskl dar, který ještě maličko hřál, v dlani. Snažil se přitom příliš nevnímat Brunův lehce závistivý pohled. Profesor Kosiba se otočil ke zbytku skupiny.

„Přátelé, hodina je u konce! Zatleskejte si, solidní výkony, všichni. Vraťte čepele – dřevěné sem, kovové zpátky do truhly. A prázdniny můžete strávit přemýšlením nad tím, proč jste dnes své protivníky nedokázali porazit. Ještě se s nimi totiž rozhodně uvidíte. Na shledanou! Kachehandu nazdar!“

„Zdar, zdar, zdar!“ zakřičela skupina v odpověď.

Još si posbíral věci a vydal se za Rézi, která mu ze svého stanoviště u zábradlí uznale tleskala. Než k ní dorazil, odchytili ho Bruno a Nikola, každý za jednu paži, aby nemohl utéct.

„Nezdrhej, Jošte, musíš nám přece prozradit, jak se ti to povedlo!“ řekl Nikola.

„Jojo, a nechcem slyšet, že to bylo jenom štěstí!“ dodal Bruno. Smáli se, ale Još vnímal jejich závist a trochu zášti, v Brunově případě ze všech sil potlačované.

„Slyšeli jste Kosibu,“ ozvala se Rézi, než stačil Još odpovědět. „Pochopil, jak bahňáci fungují. Proto vyhrál. Naprosto férově.“

„Jeho výhru přece nikdo nezpochybňuje, Danbergová,“ mávl rukou Nikola. „Jen chceme vědět, jak se to stalo.“

„Dělali stejné chyby jako my,“ vysvětlil Još a vymanil se z jejich sevření. Když ho pustili, přestal tak intenzivně vnímat jejich emoce. Byla to úleva. „Při tom prvním souboji jsem si všiml, že tvůj bahňák, Bruno, drží v lišce čepel stejně divně jako ty. A Madlin měl nůž vždycky moc nízko, zrovna jako ona. Takže jsem toho svého přiměl ustoupit do vrby...“

„A on hodil držku!“ rozesmál se Bruno. „To je k neuvěření. Měl jsi ale pořádnou výhodu, když už jsi viděl všechny ty předchozí souboje.“

„Kdyby ses nehnal do všeho po hlavě, taky sis toho mohl všimnout,“ poznamenala Rézi. „Dokonce i já jsem viděla...“

„Jaké chyby jsem dělal já?“ přerušil ji Nikola. „Čeho sis všiml u mě, Jošte?“

„Jsi moc rychlý,“ odtušil Još.

Nikola se rozesmál. „To je něco, s čím dokážu žít. Díky. Pěkný prázdniny.“

Još, Bruno a Rézi ho chvílku sledovali, jak odchází. Jakmile byl on i ostatní členové skupiny z doslechu, Rézi se znovu zahleděla na Jošův obličej. „Jsi hrozně bleďý. Zase jsi nespál, vid’.“

„Ale spal. Jenom blbě.“

„Měl by ses nechat vyšetřit. Ty tvoje sny...“ začala Rézi.

„Neměl jsem vám o nich vůbec říkat,“ nenechal ji domluvit Još.

„Spíš jsi o nich měl říct někomu, kdo ti s nimi dokáže pomoci. Tvoje máma je přece mysloléčitelka, ta by určitě uměla...“

„Se svojí mámou o tomhle rozhodně mluvit nebudu. Navíc se to zlepšuje.“ To nebyla úplně pravda. Nezlepšovalo se to a mámě o snech dávno řekl, svým kamarádům ale ani jedno přiznávat nehodlal. Možná by pomohlo, kdyby na světlo darové události tolik nemyslel, ale on si nemohl pomoci. Zajímalo ho, jak asi dopadla profesorka Hajenko i co udělali Dagon a členové rady pro magii se zajatým Stregoborem.

Ještě mnohem častěji ale vzpomínal na Marcela. Od té chvíle, kdy mu pomohl utéct před Dagonem, o něm neslyšel. Věděl, že duchové na útěku asi sotva posílají dopisy, ale přesto... něco v něm si přálo vědět, že je v pořádku, jak jen v pořádku může mrtvá duše být, to je vše.

„Určitě ti pomůže, když si přes prázdniny odpočineš,“ řekla Rézi moudře.

Tím si Još nebyl jistý. Raději zvedl ze země svou školní brašnu a vydal se pomalým krokem směrem k nádvoří. „Pojďme radši do hradu. Měli bychom se připravit na večer.“

„Tak brzo...?“ podivila se Rézi.

„Jo, Još totiž potřebuje aspoň dvě hodiny na to, aby si rozčesal vlasy,“ vysvětlil Bruno smrtelně vážným tónem. Još se na něj zamračil. Zato Rézi se upřímně rozesmála a vzala oba kamarády kolem ramen. „Fakt nevím, co bez vás budu celé léto dělat, kluci.“

Tahle poznámka donutila i lehce uraženého Joše k úsměvu.

KAPITOLA DRUHÁ

MLČÍCÍ PŘÍZRAK

.....
„Brünburským duchům a přízrakům patří nejvyšší stupeň ochrany. Necht' jsou na hradě vítáni a opečováváni. Kdo by jim jen vlas chtěl zkřivit, ať právem pozná na vlastní kůži jejich hněv!“
.....

DODATEK KE ŠKOLNÍMU ŘÁDU BRÜNBURSKÉHO LYCEA

„PANE LEVETTE,“ OSLOVILA MADAM Olenna zachmuřeného spiritistu. „Vidím, že vás kachehand zaujal, ale obávám se, že tu máme jinou práci k řešení.“

„Jistě,“ přikývl Dagon a odvrátil se od okna, z něžž dosud vyhlížel na cvičiště hluboko pod nimi. „Promiňte, paní ředitelko. Zamyslel jsem se.“

Její rty se zkroutily do útvaru, který by se téměř dal považovat za úsměv, kdyby byl ovšem určen komukoliv jinému než jemu. „Vzpomínky na školní léta? Profesor Kosiba sice vede výuku kachehandu o dost jinak než jeho předchůdci, ale některé její... řekněme *tradiční* části se rozhodl zachovat beze změny.“

„Nepovídejte,“ odtušil Dagon. Jako by znovu cítil vlhký pach jílového bahna. Viděl lesk čepele. A cítil kovovou pachut' krve na jazyku. Nevzpomínal na školní léta, ale na to, co přišlo po nich. Měl podezření, že to Gérin-Bourdonová velice dobře ví.

Nehodlal před ní dát najevo slabost. Raději sklopil pohled k těžkému kufru se svým vybavením a začal z něj postupně vytahovat, co potřeboval. „Vybrala jste na začátek těžký kalibr.“

„Prosím?“ otázala se madam Olenna.

„Střelecké křídlo je sice domovem pouze jednoho ducha a jednoho přízraku,“ vysvětloval, zatímco skládal dohromady součástky ze šedivého kovu. „Ale jde o nejmladšího ducha a nejmladší přízrak na Brünburgu, které jsou navíc v sepetí, což je obzvláště vzácné.“

Opatrně postavil na kamennou podlahu přístroj, který se v odborném spiritistickém žargonu nazýval astrální klícka. Pak připojil stříbřitý řetízek, který z klícky vedl, ke svému usměrňovači. Jakmile to udělal, ramena přístroje se začala pomalu otáčet a stoupat vzhůru.

„Nehýbejte se,“ upozornil ředitelku. Téměř ho překvapilo, že poslechla bez námitek.

Vzduch na chodbě Střeleckého křídla zničehonic ochladl a Dagonovy vlasy rozčísł prudký poryv větru. Kdesi zahřmělo. Mezi jednotlivými částmi klícky přeskočilo několik modravých jisker.

Je tady.

Právě v tom okamžiku se kovová ramena roztočila jako šílená a nad astrální klíčkou se zatetelil vzduch. Z prachu poletujícího ve vzduchu se zhmotnila postava. Nešla vidět celá a rysy jejího obličeje byly příliš neurčité na to, aby se dalo poznat, komu patřila, ale jednalo se nespíš o muže.

Spiritista ducha chvíli jen fascinovaně pozoroval, teprve pak zvedl další ze svých přístrojů a pustil se do měření. Ještě neměl úplně hotovo, když chodba náhle potemněla a z jejích zdí se ozval prosebný šepot a tiché vzlyky. Dagona zvláště zamrazilo v zátylku. Přivřel oči a velmi pomalu pootočil stříbrným ozubeným kolečkem tak, aby jeho ryska lícovala se zlatým jazýčkem na půlkruhové stupnici. *Ještě chvílku...*

Táhlý sten prořízl ticho. Ve vzduchu zavoněl ozón a ze stínů v rozích chodby se zhmotnila ženská silueta. Byla šedivá jako z popela, a přestože oproti duchovi měla mnohem jednoznačnější kontury, ani u ní nešlo rozeznat rysy tváře. Dagon odečetl číslici a velmi, velmi pomalu

sklonil svůj měřič k zemi. Přízrak znovu zasténal a připlul blíž, téměř až k hranici modravě světélkujícího kuželu nad rameny astrální klícky, a začal s tichým vzlykotem kroužit kolem zajatého ducha.

„Úžasné,“ uniklo spiritistovi.

„Je zvláště klidná, že?“ poznamenala madam Olenna. „Jiné přízraky by v takové blízkosti lidí útočily...“

Dagon zavrtěl hlavou. „Nepotřebuje to. Živí ji emoce toho ducha – tak funguje sepjetí. My ji zkrátka nezajímáme.“

Byl to fascinující pohled. Bledé světélkování prašného ducha, který vypadal o tolik méně skutečný než popelavě šedé tělo přízraku, i když to bylo právě naopak. Duch představoval celistvou duši kdysi patřící jednomu z účastníků bitvy o Brünburg. Přízrak byl jen vzpomínkou někoho, kdo tu duši kdysi miloval. Jen zhmotnění smutku, bolesti a truchlení.

„Věřila byste, že sepjetí vidím naživo teprve podruhé v životě?“ otázal se Olenny zamyšleně. „Poprvé to bylo v ehzelnské Zlostině, vy ji ovšem možná ještě znáte pod názvem Milostná...“

„Tak stará, abych znala nejstrašidelnější uličku v Ogradeně pod jejím původním názvem, zase nejsem,“ zamračila se na něj brünburská ředitelka.

„Neměl jsem v úmyslu vás urazit.“

„Skutečně?“

Neodpověděl, raději sledoval dál sepjetí. Nepřišlo mu o nic méně úžasné než tenkrát. Tehdy byl ještě skoro kluk – jen pár měsíců po konci velké války, teprve se učil základům svého řemesla. Jeho mistr ho vzal do Zlostiny, aby se tam stejně jako řada dalších mladých spiritistů mohl pod dohledem seznámit s tím, jak vypadají přízraky a jak se chovají. Byla to cenná lekce.

Duch zachycený v klícce začínal působit neklidně. Očividně neměl dost zachované vědomí na to, aby chápal, co se s ním děje, ale spiritista vnímal jeho strach – jako u vystresovaného zvířete zahnaného do kouta. Raději rychle doměřil i sepjatý přízrak, pak zvedl ruku s usměrňovačem a přístroj vypnul. Duch se vyprostil téměř okamžitě a prolétl stropem pryč. Přízrak ho následoval vzápětí.

„Přišli jste na to, čím je to duch?“ otázal se Dagon se zájmem.

Madam Olenna zavrtěla hlavou. „Bohužel. Ve Střeleckém křídle při bitvě došlo k výbuchu, který zabil víc než desítku lidí... těla většiny z nich se nám vůbec nepodařilo identifikovat. Studenti téměř dvěma už pár let říkají *Hrdličky*.“

„Hezké.“

Dagon odpojil astrální klíčku od svého usměrňovače a opatrně ji zvedl. Mírně hrála, což by po jednom použití úplně nečekal. Až tady skončí, bude ji muset rozebrat a zjistit, kde je problém.

„Takže můžeme pokračovat, pane Levette?“

Spiritista na slova ředitelky přikývl a vydal se společně s ní ze Střeleckého křídla hlouběji do hradu.

* * *

Madam Olenna otevřela dveře brünburské školní knihovny a pokynula spiritistovi. Dagon lehce povytáhl obočí, než vstoupil.

„Máte nějaký konkrétní důvod, proč mě vedete právě sem, paní ředitelko?“

„Knihy jsou poslední dobou rozrušené,“ poznamenala Madam Olenna. „Ráda bych se ujistila, že se nám tu neusídlil někdo nový.“

Dagon přelétl pohledem zrnka prachu vznášející se mezi robustními regály. Jemně se leskla v odpoledním slunci. Nebylo na nich nic neobvyklého. Ani magického.

„Neřekl bych. Žádného ducha ani přízrak tu necítím.“

Přesto cosi viselo ve vzduchu. Neklid. Obavy. Nejasně definovaný strach pocházející bezpochyby od polic s těmi nejmagičtějšími knihami – svazky tak nacucanými kouzly, až získaly vlastní vědomí.

Něco se tu opravdu děje. Dagon zavřel oči a rozprostřel svou mysl. Vnímal magii, převážně neusměrněnou, nebyl však schopný rozeznat, odkud její nitky přichází a kam vedou. Vysvětlení ho ale napadlo.

„Nejspíš se vám tu pomnožila strašidla – řekl bych, že můžou mít hnízdo za tou velkou skříní,“ ukázal za knihovnický stůl, zpoza nějž cítil pach neusměrněné magie nejintenzivněji.

Ředitelka se zatvářila poněkud uraženě. „To není žádná skříň, pane Levette, nýbrž automatická značkovačka knižních lístků. Stačí zadat číslo kartičky příslušného studenta a stroj zapíše výpůjčku. Šetří se tak čas, víte?“

Dagon si pomyslel něco o tom, že on tady právě svůj čas zcela zbůhdarma ztrácí. „Se strašidly si jistě poradíte sami.“

„Nepochybně. Jen jsem si chtěla být jistá, že se tu neděje nic... závažnějšího.“

„Chápu,“ kývl spiritista. Gérin-Bourdonová měla jistě k obavám důvod. Během prvního pololetí si Brünburg s duchy užil svoje. Přesto neodolal rýpnutí. „Nechcete riskovat další návštěvu školního inspektora, vidíte.“

Madam Olenna stiskla rty a věnovala mu pohled ještě chladnější než obvykle. „Ne, to skutečně nechci. Pojdme dál, pane Levette.“

Vyšel z knihovny mlčky, s rukama za zády. Těžký kufr s jeho spiritistickým vybavením se tiše vznášel vzduchem pár kroků za ním.

* * *

Na povrchu astrální klícky už téměř nebylo možné udržet ruku. Dagon si při jejím přenášení pomáhal kouzlem a koženými rukavicemi. Porucha jednoho z nejdůležitějších a hned po jednorázových samochytkách taky nejdražších nástrojů, které vlastnil, ho rozladila. Alespoň, že měření dosud neukázala žádnou abnormalitu. Gérin-Bourdonová může být s výsledky spokojená.

Ještě zbývá poslední přízrak. Ten, který před téměř tři čtvrtě rokem Dagon osobně zamknul pomocí run na půdě Nové budovy – Černý démon. Na toho porouchanou klícku potřebovat nebude, ten už nikam neuteče.

„Až po vás,“ odemkla madam Olenna dveře na půdu a odhalila tak prudké schodiště stoupající kamsi do tmy.

„Můžete počkat dole, paní ředitelko,“ navrhl spiritista.

Uškříbala se na něj. „Nejsem tak nemohoucí, aby mi pár schodů ublížilo. Běžte.“

Pokrčil rameny a vyrazil nahoru.

Na posledním schodu ho udeřily do nosu pach a horko staré půdy. Musel sklonit hlavu, aby prošel pod těžkým trámem, jehož letité dřevo již dávno provrtali červotoči. Jen těžko si zvykal na tmou. Zamžoural. Nebyl si úplně jistý, ve kterém z temných koutů vlastně Černého démona zavřel. A půda po něm páchla celá. Takový přízrak jako Černý démon zkrátka zanechával stopy, i když byl vysílený a hladový.

Támhle na zdi je první runa. A na podlaze další. Dagon přišel blíž a namířil měřič do tmy. Ručička na jeho stupnici se ani nepohnula.

Zamračil se. Že by přestal fungovat i další z jeho přístrojů?

„Světlo,“ sykl ke svému usměrňovači. Na dlani se mu objevila bledě zářící světelná koule. Opatrným pohybem ji poslal vpřed, aby osvětlil prostor před sebou, místo, kde očekával Černého démona.

Ve svitu kouzla dobře viděl runový kruh, který vlastní rukou a posvěcenou křídou nakreslil na zem, i několik zabezpečujících run na stěnách a krovu. Žádná z nich nechyběla. Všechny vypadaly nepoškozeně a správně.

Přesto byla klec prázdná. A přízrak pryč.

„Děje se něco, pane Levette?“

Jen něco nerudně zavrčel a znovu zopakoval pokus o měření. Nic. Nula. Po Černém démonovi zbyl jen typický čpavý odér a pár škrábanců na dřevěných krovech, jak se snažil vyprostit ze svého vězení.

Dagon po jednom ze škrábanců zamyšleně přejel prsty. Byl pořádně hluboký.

„Pane Levette...?“

Začínala znít netrpělivě. Povzdechl si.

„Není tady,“ přiznal.

Cítil Olennin pohled na svých zádech. Pálil. Stejně jako otázky, které zatím nevyřkla, ale zaručeně přijdou. A nemusel čekat dlouho.

„Jak to myslíte, že tady není?“

„Přesně tak, jak jsem to řekl,“ odpověděl nevrle. „Není tady. Je pryč.“

Konečně se k ní otočil. Bledé oči staré čarodějky ho nepřestávaly ostražitě sledovat.

„Máte pro to nějaké vysvětlení?“

Neodpověděl. Už když sem Černého démona zavíral, byl ve špatném stavu. Že by ale za těch několik měsíců svého nedobrovolného věznění na půdě vyhladověl natolik, až by se rozplynul do nicoty a přestal existovat, to se mu nezdálo. Rozhodně ne vzhledem k hloubce škrábanců, které byl schopný zanechat na trámech. Mohl se právě tím tak rychle vyčerpat?

„Nejspíš vyhladověl natolik, že se zkrátka vytratil,“ vysvětlil nejpřesvědčivějším tónem, jakého byl schopný.

„Nejspíš?“ chytila se toho slova ředitelka Gérin-Bourdonová. „Naučujete, že jsou i jiné možnosti?“

„Méně pravděpodobné.“

Ale zcela jistě možné. Pustil se do opětovné inspekce run, prohlížel jednu po druhé, hledal, kde udělal chybu. V kruhu na zemi byly rozhodně všechny ve správném pořadí, pečlivě a dobře zakreslené. Přelétl očima i ty na zdech a na krovu. I tam bylo všechno v pořádku.

Všechno. V pořádku.

Sklopil znovu oči k runám v kruhu – a konečně to uviděl. Zatajil dech a poklekl nad symbol připomínající větvičku. *Tysa*. Právě tuhle runu použil k uzamčení kruhu. Právě tahle měla Černému démonovi zabránit v opuštění půdy Nové budovy.

Olenna mu stále pohledem propalovala zátylek. Nepromluvil. Odkašlala si.

„Pane Levette, čekám, až mi prozradíte, co jsou ty méně pravděpodobné možnosti.“

Někdo ho pustil. Někdo přepsal tysu – smazal runu a pak ji zase znovu nakreslil. Někdo úmyslně osvobodil Černého démona z jeho vězení.

„Kdo má klíče od téhle půdy, paní ředitelko?“

„Od té doby, co jste sem zavřel Černého démona, jen já. Nechala jsem vyměnit zámky,“ řekla madam Olenna.

„Takže se k tomu klíči nemohl nikdo dostat?“

„Zaručuji vám, že ne, pane Levette.“

„Hmm.“

Vstal a otočil se k ní. Ředitelka Gérin-Bourdonová ho probodávala světle modrýma očima a on se cítil znovu jako v prvním ročníku. Jako třináctiletý kluk, který něco provedl. Uhnul pohledem.

„Pane Levette, naznačujete, že Černého démona mohl někdo cíleně...“

„Sama říkáte, že se k těm klíčům nemohl nikdo dostat,“ odpověděl jí lehce uštěpačným tónem. „Takže ne.“

Její oči vyloženě metaly blesky. „Jste si jistý, že jsou mí studenti v bezpečí? Že se tu ten přízrak někde přece jen netoulá?“

Dagon vyslal fialkové nitky nitrotravní magie do všech koutů hradu, prozkoumal všechny budovy, chodby, zahrady i podzemí, ale výsledek znal předem. Ne, Černý démon skutečně nikde na Brünburgu není.

„Od Černého démona jim nic nehrozí. A od přízraků, které na hradě zůstaly, už vůbec ne.“

Madam Olenka úlevně vydechla. „Výborně, pane Levette. To, že je na hradě o jeden nebezpečný přízrak méně, je svým způsobem dobrá zpráva. Přesto jsem rozhodnuta – vzhledem k událostem posledních měsíců – o jeho zmizení bezodkladně informovat čarolapy.“

Slova ředitelky Gérin-Bourdonové zněla tmavou půdou se zvláštní ozvěnou. Dagona zamrazilo v zátylku. Předtucha. Nebo uvědomění něčeho, co se už stalo. Pomalu vstal, pohled pořád upřený na přepsanou runu.

„Neobtěžujte se. Udělám to sám. Ostatně, přátelím se s jejich vrchním velitelem.“ A Alexeje bude tahle situace rozhodně zajímat. Možná víc, než by si Dagon přál.

Gérin-Bourdonová se na něj podívala úkosem. „Jak myslíte, pane Levette.“

Dagon udělal krok ke schodům. Očima přitom ještě jednou zabloudil k tyse, jejíž svislá linka měla opačný sklon oproti tomu, jak by ji napsal sám. Měl pocit, že mu přepsaná runa pohled oplácí. „Smím se zdržet na závěrečnou slavnost, paní ředitelko?“

Její výraz maličko zjihl. „Jistě. Brány Brünburgu jsou otevřeny všem jeho bývalým žákům. Dám vědět paní Wesemarové, aby pro vás počítala s jednou porcí večere navíc.“

„Děkuji.“

Z půdy zpět na chodbu Nové budovy zalitou slunečním světlem už scházeli mlčky. Dagon se zamyšleně podíval ke dveřím chlapecké umývárny, v níž před půl rokem bojoval mladý Jošt Vaněvski a jeho přátelé s posedlou profesorkou dějin. Pak pohled rychle stočil jinam dřív, než si ho madam Olenna stačila všimnout.

Snad do toho ten kluk není zapletený.

